

Tone
Partljič

Ščuke pa ni

(Prvo dejanje igre)

To je sejna soba v VI. podružnici radia Center. Opremljena je, kakor so pač opremljene take sobe, v bistvu pa je prazna in pusta. Na več strani vodijo vrata v studio, pisarno direktorja VI. podružnice, na hodnik . . . V Kremžarjevi pisarni je glasno in veselo. Praznujejo. Čujemo vpitje, petje vriske. Včasih je slišati celo glasove zvočnika iz studia, napovedovanje želj, reklame, poročila in drugo. To se lahko sliši tudi v

dvorano že pred pričetkom predstave.

Praznovanje. Čez čas priplešejo v sobo drug za drugim držoč se za rame KREMŽAR, KREMŽARJEVA, KLANDER, MATILDA, HELENA, KADIVEC in pojejo »mi se mamó radi, radi, radi, radi mi se mamó radi, radi prav zares . . .« Tako preplešejo sobo, lahko se vrnejo še enkrat in pojo ter igrajo »Abraham je imel sedem sinov, vsi so delali tako, vsi tako . . .« Delajo različne poze. Razigrani, malo okajeni spet odplešejo.

HELENA: *(se izvije in se sesede na stol utrujena, drugi odplešejo naprej).*

Jaz ne morem več.

KADIVEC: *(se vrne čez čas)* Kaj je s tabo?

HELENA: Nič. Utrujena sem od vsega tega.

Molčita

HELENA: Dovolj imam vse te norije. Skačemo okoli ko opice, se deremo; vse je neumno.

KADIVEC: Kaj hočeš. Povem ti, če bi ne bilo tebe med njimi, Helena, bi bil že davno odšel domov. Mogoče bi sploh ne ostal tu, v tem prekletem radiu.

HELENA: Vidiš, tako pravim jaz večkrat. Če bi ne bilo tebe tu med njimi, bi bila že davno odšla.

KADIVEC: Ko sedimo tu na norih sejah in sestankih, bi najraje vse nekam poslal. Pa pogledam tja prek, kjer sediš ti, in se mi zdi, da je nekaj vreden tudi ta nevidni most med nama čez mizo.

HELENA: Molči. Molči o tem v tej sobi!

KADIVEC: Čuj, kako se derejo!

HELENA: Slaboumno. Slaboumna je ta naša nagrada, slaboumen direktor, ves naš radio. Ko bi človek zbral dovolj moči in hajd stran. Samo stran.

KADIVEC: Pa pojdiva nekam skup, Helena! Pustiva vse in pojdiva!

HELENA: Preveč si pil.

KADIVEC: Zakaj? Nisem pijan. Če greš z mano, bom pustil ženo in otroka.

HELENA: Ne boš, ne.

KADIVEC: Bom, če ti rečem. Samo, če bi zagotovo vedel, da pojdeš tudi ti. Toda vprašanje je, če bi ti lahko prenehala z njim.

HELENA: Jaz vsaj nisem poročena.

KADIVEC: (*že malo razgret*) Pojdiva zdaj, poj z mano, zmuzniva se danes od tu, poj zdaj, greva ven, kolikokrat si že rekla, da boš moja, zakaj samo obljubljaš, poj, greva nocoj, oni so že pijani . . .

HELENA: Daj no, kaj, če kdo pride. (*Se ga malo otresa*) Ne bodi nor, ne nocoj, ne zdaj. Drugič bom tvoja, danes niti ne morem biti . . .

KADIVEC: Vedno mi samo praviš — drugič, ne danes, drugič. Kdaj drugič . . .

KLANDER: (*pride že precej nadevan*) Tu sta, smo vaju že pogrešali. Saj vseeno ni tak za en drek ta naš radio, nagrado smo dobili in nazadnje se res še kar dobro razumemo.

HELENA: Če smo pijani.

KLANDER: Kaj pijani, včasih moramo biti pijani. Na, pij z mano, Kadivec!

KADIVEC: Ne bom, sem že dovolj nakresan.

KLANDER: Pa ti. (*Sili Heleno*)

HELENA: Daj no mir, vidiš, da mi je slabo.

KLANDER: Tak, nihče noče pit z mano. Vaju je sram pit s starim partizanom? Lepi časi! Takrat v lesu si nismo tega predstavljali. Danes pa je zmerom tak, vsi se nas ogibljejo, danes so drugi gori . . .

KLADIVEC: Ne bodi siten, stari. Daj sem. Ne bodi občutljiv!

KREMŽAR, KREMŽARJEVA in MATILDA *pridejo za njimi. Kremžar da nekaj steklenic na mizo.*

KREMŽAR: Kam ste pobegnili? Nikar se mi ne utrudite, naš kolektiv ni nikdar utrujen. Vedno pripravljen na nove napore, kaj! Pijte! Vsi.

MATILDA: Ne več, jaz moram posneti še želje, da ne bom jecljala »ljubi mami Tereziji za njen jubilej želijo vsi njeni, da bi bila še dolgo zdrava in čila, da bi še dolgo moške lovila in nikdar otrokca povila . . .

KREMŽARJEVA: »Kolektivu šeste podružnice čestita za nagrado in da bi se še dolgo dobro razumeli — predsednik vlade . . .«

KREMŽAR: Tako je. Pijem še enkrat na našo nagrado. Dragi tovariši, dragi sodelavci! Poslušajte!

MATILDA: Kolikokrat pa boš govoril?

KLANDER: Govor, govor!

KREMŽARJEVA: Dosti je govorov za danes.

KREMŽAR: Pusti me, stara! Tu sem jaz gospodar. Povem vam, da je ta naša nagrada več vredna, kakor si mislite. Ne gre za tisti milijon, ki smo

ga dobili, gre za veliko več. Gre za to, da smo res povezani med sabo, da se mamo radi, da smo najbolj homogen kolektiv. Poslušajte, kako lepo je čuti — homogen. Od vseh osmih podružnic je samo šesta — homogena. Mi se ne žeremo med sabo . . . Zato še enkrat dvigam čašo . . . Zahvaljujem se vam za požrtvovalnost, medsebojno razumevanje in sploh. Kajti brez vas bi tudi jaz nekje ne mogel ustvariti tega, kar sem . . .

KLANDER: In tako dalje.

KREMŽAR: Pijte! (*Sili s pijačo, Helenca ne pije, drugi pa.*)

KLANDROVA: (*vdre*) A, tu si! Ti bom že dala na zdravje! Kakšen radio pa je to? Saj je gostilna, ne pa radio. Pijete in se derete. Otroka ne moreta študirati doma, dol se čuje do hišniškega stanovanja, ki ste nam ga podarili za moževe zasluge. Ti pa še piješ z njimi.

KREMŽAR: Kaj boš, Klandrova, kaj boš! Na, pij z nami!

MATILDA: Saj res, praznujte z nami.

KLANDROVA: Meni ni treba piti, kadar se zazdi direktorju, nisem tu v službi.

KREMŽAR: Daj no, kaj se boš držala! Saj se poznamo.

KLANDROVA: Še preveč.

KLANDER: Čuj, stara, doma se deri, ne tu!

KLANDROVA: A name bi se drl, tem tu pa ne upaš nikdar povedati besede. Samo doma bi jih opravljal, tu pa si kot polit cucek. Zato pa nisi nikamor prilezel. Drugega nisi delal po vojni, ko sedel na sejah, tako da imaš že podplat na riti. Ko je bilo konec okrajev, so drugi zlezli gor na republiko, na višje funkcije, tebe pa so sunili sem v to radijsko postajico in ti dali hišniško stanovanje. Drugi imajo nove hiše in vikende, ti pa kletno stanovanje. Povsod ti odžirajo, ti pa še piješ z njimi. Kako te le ni sram?

KLANDER: Pa kaj bi zdaj rada?

KLANDROVA: Ne moreš pijančevati tu s temi tipi.

MATILDA: Kakšni tipi, prosim?

KREMŽAR: No, no, Klandrova, kaj se dereš, popij z nami ta kozarček.

KLANDROVA: S tabo pa sploh ne pijem. Prosim tedaj, če bi bili malo bolj tiho, midva pa se bova že doma zmenila.

KLANDER: Tiho! Saj nisem copata.

KLANDROVA: Pa si, si in niti ne veš. Ravno to je žalostno. (*Gre*).

Vsem je malo neugodno.

MATILDA: Tako, pa smo jih malo slišali.

KLANDER: Ne smete ji zameriti, taka pač je. Vzela me je, ko sem bil funkcionar na okraju. Mislila je, kaj vse bo dosegla ob meni, da bomo nekoč v prestolnici kaj pomenili, zdaj pa je res tako . . . nervozna, tri otroke imava, jaz pa tudi res ne zaslužim preveč, naš pravilnik premalo upošteva borca . . . pa, kaj, saj sem že pijan . . .

KADIVEC: Pusti zdaj to, stari! Vsaj nocoj pozabi . . .

KREMŽARJEVA: Tako, ne smemo dovoliti, da bi nas kdo nocoj spravil v slabo voljo. Praznujmo!

HELENA: Slabo mi je, domov moram.

KREMŽAR: Ne, zdaj ne pojdeš nikamor. Zmeniti se moramo, kaj bomo naredili z nagrado.

MATILDA: Razdelimo si jo.

KREMŽAR: Ne, to pa ne. Ne smemo. Nagrada je kolektivna. Za študijske namene. Nekam bomo šli skup in si ogledali kak velik radijski center. Recimo v Beograd.

MATILDA: Zakaj pa v Beograd?

KREMŽARJEVA: Tam je bil pri vojakih.

MATILDA: Nekam ven pojdimo. V Pariz. Tam je prava moda. Danes si že vsak vlačí cunje iz Avstrije. Ampak ravno to je malomeščansko, Pariz je še vedno tisto pravo.

KREMŽARJEVA: Jaz predlagam London. BBC. Veš, kake nadaljevanke tam snemajo.

KLANDER: Predlagam, da si nagrado razdelimo. Jaz imam ravno toliko dolgov, da bi mi prišla prav.

KREMŽAR: Saj sem že rekel, da si je ne smemo deliti.

KLANDER: Potem pa kam na vzhod. Varšava, Sofija. Na vzhodu sonce vstaja. Od zahoda smo že tako postali okuženi.

KREMŽARJEVA: Točno, nekaj sem brala o tem.

HELENA: Kaj ko bi se kdaj drugič pogovarjali o tem, zdaj moram domov.

KADIVEC: Tudi jaz pojdem.

KREMŽAR: Tebi, Helena, se vedno tako mudi. Kaj moraš res vsako veselje pokvariti.

KLANDER: Saj moram tudi jaz dol. Drugače bo še enkrat prišla, pa bomo vsi imeli hudiča.

Telefon zazvoni.

KLANDER: Moja stara kliče od vratarja. Zadnji ultimati.

KREMŽAR: *(dvigne slušalko)* Ja. Kaj. Kaj. Zadržite ga. Hvala! Zadržite! Pospravite. Generalni je prišel. Mogoče čestitat, mogoče inšpekcija. Pospravi. Na, nesi steklenice, skrij jih v omaro! Kozarce stran! Ja.

KREMŽARJEVA: Kaj pa potem.

KREMŽAR: Naredimo se, ko da imamo ravno sejo.

Vsi hitijo nekaj pospravljat, zmeda; čez čas uredijo sobo, sedejo za mizo, Kremžar vstane in govori kot na kaki seji.

KREMŽAR: No, tovariši, in zdaj smo pri zadnji točki dnevnega reda. *(zašepče ženi)* Ti se delaj, ko da pišeš zapisnik. Pod razno se moramo, tovariši, še dogovoriti, kaj bomo naredili z nagrado, ki smo jo prejeli s Centra. Najprej se moramo seveda Centru, tovarišu generalnemu in drugim samoupravnim organom najtopleje zahvaliti, da tako pozorno spremljajo delo vseh podružnic, tako vsaj vemo, da nismo sami tu v našem mestecu, ampak da gre za pravo policentrično politiko našega vodstva. Radijski medij ni kakšna naša last, ampak naj vedno odraža smiselno politiko našega vodstva. *(Šepne)* Jebemo boga, bo že prišel ali ne. Kaj naj še govorim?

MATILDA: Nekaj o homogenosti ali kaj!

KREMŽAR: Zato moramo tudi mi policentrični centri gojiti homogenost in se boriti nekje tudi za nagrade: ne to, jebemo boga, skratka, nekje . . .

GENERALNI DIREKTOR RADIA CENTER: Zdravo, tovariši in tovarišice.

KREMŽAR: Zdravo.

VSI: Zdravo.

KREMŽAR: Dobrodošli v naši podružnici, tovariš generalni: Ravno smo končali sejo. Lahko vam poročam, kaj smo se dogovorili . . .

GENERALNI: Ni potrebno, kar zapisnik mi dajte.

KREMŽARJEVA: Ni še pripravljen, tovariš generalni.

GENERALNI: V redu, pa mi ga pošljite. No, upam, da vas ne motim. Najprej: Z menoj je tovariš Peter, študent višje šole za novinarstvo. Tu pri vas bo na praksi. Peter!

PETER: (vstopi) Zdravo.

GENERALNI: Tjakaj sedi. Upam, da se boš v tej podružnici lahko marsičesa naučil, predvsem pa kolektivnega duha. Vi, kolegi, pa bodite z njim dobri, naj bo enakovreden med vami. To je prvo.

Drugo, kar vam nameravam danes povedati, zadeva nagrado. Svet radia Center se je brez pomisleka odločil, da prejme nagrado prav vaša podružnica. Medsebojno razumevanje in spoštovanje, ki vlada prav v tej hiši in izvira iz zavesti o skupnih interesih, nalogah in dolžnostih, je tisti temelj, na katerem moramo graditi naš samoupravni sistem. To kolektivno nagrado porabite kolektivno, kakor se vam zdi, v študijske namene. Drži? Gremo naprej!

Ker pa se zavedamo, da kolektiv sestavljajo posamezniki, smo se odločili na Centru stimulirati tudi prizadevnost posameznikov. Tudi danes lahko v časnikih, na televiziji vidite vse več posameznih proizvajalcev, kako dajejo izjave o tem in onem. Tudi vi pojdite v tej smeri. No, mi na Centru smo vedeli, da ima za to, da ste najbolj homogen kolektiv, nekdo seveda večje zasluge, drugi manjše.

KREMŽAR: Seveda:

GENERALNI: Zato vas prosim, da v naslednjih dneh izberete iz svoje srede najprizadevnejšega, najboljšega, najzaslužnejšega posameznika in nam sporočite njegovo ime. Ta dobi še posebno posamezno nagrado. Drži. Zdaj pa moram naprej.

KREMŽAR: Najlepše se zahvaljujem v svojem imenu in v imenu svojih kolegov za zares spodbudne besede in čestitke. Obljubljam, da bomo upravičili nagrado za najboljši kolektiv, da bomo tovarišu praktikantu Petru nudili vso pomoč in dober zgled in bomo pravično izbrali tudi najboljšega posameznika med nami. Meni samemu, kot vodji šeste podružnice, tudi v bodoče ne bo žal nobene minute, nobenega napora, da bi dosegli še večje uspehe. Še enkrat, tovariš generalni, hvala.

MATILDA: Prosim, kolikšna pa bo ta nagrada za posameznika.

GENERALNI: Milijon, prav tako kot kolektivna. Seveda pa ne gre predvsem za vsoto, gre za moralnopolitično priznanje.

KLANDER: Milijon. To pa ni malo.

GENERALNI: Vse v redu. Ima kdo še kakšno vprašanje. Nihče. Drži, gremo naprej.

KREMŽAR: Spremim vas. (*Odideta, kolektiv spoštljivo zaploska*)

KREMŽARJEVA: To pa je res čast, aneda.

KLANDER: Kaj čast. Denar je. Več ko pet mojih plač.

MATILDA: Kdo jo bo le dobil?

KREMŽARJEVA: To pa je menda že jasno.

MATILDA: Pa ne misliš svojega moža.

KREMŽARJEVA: Direktor podružnice je, samo za ta radio živi.

KLANDER: O ne, tako preprosto pa to ne bo.

KREMŽARJEVA: Kdo pa je več naredil kot on?

MATILDA: Nikdar je ne bo dobil. Prej bo tekla kri.

KREMŽAR: (*se vrne*) Kako lepo je slišati — najbolj homogen kolektiv, kaj?

MATILDA: Zelo.

KREMŽAR: No, kako se počutite med nami, tovariš Peter?

PETER: Hvala. Začelo se je lepo.

KREMŽAR: Kako nas je prestrašil. Pijmo naprej! Pa kaj vam je, zakaj ste tiho ko riti?

MATILDA: Kako bomo izbrali najboljšega posameznika?

KREMŽAR: Kako — pravično. Na seji.

MATILDA: Kdaj? Kar zdaj nadaljujmo, ko smo že skupaj.

HELENA: Nikar, domov bi rada šla, res, slabo mi je.

KREMŽARJEVA: Prav, najboljše kar zdaj.

KREMŽAR: Zakaj pa ne? Prav lahko. Mislim, da niti ne bo težko. Mislim, da se poznamo dobro med sabo in ne bo težko ugotoviti, kdo največ dela.

KLANDER: Čuli ste generalnega, ki je rekel najzaslužnejšega posameznika. Mislim, da se ve, do je najzaslužnejši, da je ta podeželska amaterska radijska postaja postala profesionalna podružnica radia Center. Morali bomo upoštevati odgovornost in zasluge.

MATILDA: Čakaj ti, ti imaš za svojo odgovornost že tako večjo plačo. Mislim, da bi morali upoštevati izobrazbo. Edina med vami imam prav šolan glas, edina igralsko akademijo. Prosim!

KLANDER: Danes vedno več pišejo o politični odgovornosti. Mislim, da bi morali preudariti o politični preteklosti posameznikov. Nazadnje sem bil med vsemi edini borec.

KREMŽAR: Ne bomo govorili kar vsevprek. Je to kako samoupravljanje? Vsak se naj javi za besedo. Navsezadnje moramo biti zgled tudi našemu dragemu praktikantu.

PETER: No, mene pri tej stvari ni treba, jutri zjutraj bom ob sedmih že tu.

KREMŽAR: Kar ostanite z nami, naše seje so glavni del našega dela. Ostanite! Morda boste še vi glasovali. Tovariši, jaz vas razumem, da je v tako prizadevnem, zaslužnem in povrhu še najhomogenejšem kolektivu težko izbrati posameznika. Saj smo si vedno vsi prizadevali.

In vendar nekdo nosi večjo odgovornost. Pametno se moramo odločiti, da ne bomo nikomur storili krivice. Ti boš pisala zapisnik. (*Se obrne k ženi*) Napiši tedaj prvi predlog.

MATILDA: Kateri? Saj še ni padlo nobeno ime.

KREMŽARJEVA: Veste kaj, to pa je menda jasno, da je prvi kandidat moj mož.

MATILDA: Protestiram, nismo se še zmenili za kriterije. Ali odgovornost, ali izobrazba ali leta . . .

KLANDER: Politična preteklost.

KREMŽAR: Politična angažiranost, da. Ti, Matilda, nisi nikjer poleg, v nobeni organizaciji nisi blagajničarka ali kaj podobnega. Družbeno si pasivna.

MATILDA: Pa je zato moj mož v službi na sindikatu.

KREMŽAR: Danes moramo misliti tudi na politično angažiranost. In nagrada naj bo moralnopolitično priznanje.

KLANDER: Ja, če je pa tako, je ti, Kremžar, tak ne potrebuješ. Ti imaš že polno diplom in priznanj. Nobenega mostu v naši občini ne odprejo, da bi ti ne prerezal vrvice. Kaj bojo tebi še moralnopolitična priznanja. Jaz imam tudi nekaj značk, toda sedaj imam za milijon dolga in zato potrebujem nagrado. Navsezadnje pa imam pravo politično preteklost. Kje pa si bil ti takrat?

KREMŽAR: Deset let sem imel takrat.

KLANDER: No, vidiš. Jaz pa sem bil poleg.

KREMŽAR: Prav, upoštevam! Ima kdo še kako pripombo? Kaj praviš ti, Helena?

HELENA: Meni se mudi domov, slabo mi je. Ne briga me ta nagrada.

MATILDA: Seveda, če bi bil moj ljubček inženir v Nemčiji, se tudi ne bi brigala za nagrado. Moj mož pa na sindikatih tudi ne zasluži veliko. In jaz se moram oblačiti. Ne morem zgniti z vami tu v tej provinci. Sploh pa je imel Kremžar izjemoma prav, ko je rekel, da je važnejša moralnopolitična plat nagrade.

KREMŽAR: V redu. Kaj praviš ti, Kadivec.

KADIVEC: Meni vse skup dol visi. Ne vem, zakaj moramo to reč nocoj rešiti. Če pa že, predlagam, da vzame vsak od nas en listek, napiše nanj tistega, za katerega misli, da si zasluži, pa bo reč končana. Glasujmo tajno, pa bo!

KREMŽAR: Prav. Imate vi, Peter, kako pripombo?

PETER: Nocoj sem prvič med vami. Edino, kar poznam, je bil kratek esej tovariša Kadivca v reviji. Mislim, da je bil kvaliteten, če to kaj zaleže. Bil je angažiran.

KREMŽAR: Angažiran vraga, ste čuli, da mu dol visi.

PETER: Ja, ampak verjetno ne esej. Mogoče seje.

KREMŽAR: Že prav, mladi ste še, marsičesa se boste morali še naučiti.

KREMŽARJEVA: Pa sprejmimo Kadivčev predlog in glasujmo z listki, drugače bomo cel večer tu.

MATILDA: Jaz moram še posneti želje za jutri.

HELENA: Meni pa se mudi domov.

MATILDA: Saj te bo počakal tisti, če je na dopustu.

HELENA: Ne gre za to, utrujena sem, glava me boli in jaz se bom vzdržala.

KREMŽAR: Vseeno vzemi listek, ker demokracija mora bit.

PETER: Kaj pa jaz?

KREMŽAR: Vi pa boste volilna komisija. Prešteli boste in povedali, kar bomo mi napisali. Nate listke, potem jih zložite.

KADIVEC: Malo noro je vse skup, ane?

Izpolnjujejo listke.

KREMŽAR: Tako, poberite listke! Pojdite v mojo sobo in preštajte!

PETER: (*pobere listke*) Saj lahko kar tu.

KREMŽAR: Ne, volilna komisija mora delati v posebnem prostoru. Red mora bit.

PETER: V redu. (*Gre v pisarno*)

KREMŽARJEVA: Kaj bomo pa mi zdaj?

MATILDA: Pogovorimo se, kaj bomo naredili s skupno nagrado.

KREMŽAR: Pusti zdaj tisto! Počakajmo na rezultate.

KLANDER: Tako, prej sem skrtil eno steklenico za ta figus, pijmo naprej. Na, Kremžar!

KREMŽAR: Ne, zdaj ne bom.

KLANDER: Matilda! Na, ti ga rada žingaš.

MATILDA: Idi se solit!

KLANDER: Joj, smo sitni. Pa nič, bomo pa kar sami.

PETER: (*se vrne*) Tako.

KREMŽAR: No, kdo je dobil?

PETER: Čakajte, red mora bit. Volilna komisija, to je moja malenkost.

MATILDA: Kaj nas zafrkavate? Kdo je dobil?

PETER: Volilna komisija je preštela vseh šest glasov. Eden je najbrž neveljaven, na njem piše — meni se mudi domov.

KREMŽARJEVA: Helena, saj vemo. Naprej.

PETER: Ostali rezultati pa so taki. Matilda — en glas, Kadivec — en glas, Klander — en glas, Kremžar — en glas, Kremžarjeva — en glas. Tako nismo mogli določiti izbranca.

KREMŽAR: Kaj si tudi ti volila sama sebe? Čakaj doma! Kak hudič ti je padel v glavo?

KREMŽARJEVA: Oprosti, mislila sem, da boš tako imel vsaj dva glasa brez mene.

KREMŽAR: Hudič te vzemi!

MATILDA: Kaj pa zdaj?

KREMŽAR: Ponovili bomo volitve.

HELENA: Samo ne nocoj.

KREMŽAR: Na naslednje volitve se moramo prej pripraviti. Tudi politično. To so bile improvizirane. Lahko greste.

KLANDER: Kaj pa razno?

KREMŽAR: Idi v rit! (*Odide v svojo pisarno*)

MATILDA: Peter, pojdite z mano v studio, videli boste, kako snemam želje. Prej pa še lokalne novice.

KREMŽARJEVA: Zdaj si hoče še študenta pridobiti na svojo stran. Do zdaj pa sva si bili dobri. Hinavka. Misli, da se zna oblačit, figo. Njena mati pa je hodila raztrgana po vasi. Pa kaj bom to pravila vam, ko vam je vseeno. (*Gre*)

KLANDER: Če bi bile vse seje na svetu, na katerih sem bil, tako pisane, bi me vzel hudič. (*Zapoje*) Zdaj pa spet k ženki, spet domov v rodni krov... (*Odide*)

KADIVEC: Pojdiva, Helena!

HELENA: Sama bom šla.

KADIVEC: Kaj je spet prišel tisti tvoj na dopust?

HELENA: Ja. Pa saj to ni važno. Vse skup je tako noro. Kaj, in še ti si glasoval sam zase?

KADIVEC: Samo da bi jih jezil in zmedel, častna beseda. Pustiva jih, hudiče, pojdiva skup domov.

HELENA: Franc, kaj ne vidiš, da sem živčna in utrujena? Moj se je vrnil iz Nemčije, hiša je narejena, sili me s poroko, jaz odlašam, ker imam samo tebe rada, res, ampak vse drugo, on je šel zaradi mene v Nemčijo, hišo gradi, ne morem bit enaka vsem drugim, ki tu medtem delajo svoje...

KADIVEC: Samo nocoj, Helena...

HELENA: Samo nocoj ne, Franc, drugič...

KADIVEC: Dovolj mi je tega drugič...

HELENA: (*zbeži in se cmiha*) Kaj samo za to ti gre, jaz pa te imam rada...

KADIVEC: Dovolj mi je vsega, tudi tega sranja med nama. Samo obljubljaš. Sranje vse skupaj.

MATILDIN GLAS PO ZVOČNIKU: »Dragi poslušalci, oddaje za vas. Preden bomo poslali skozi eter prvo današnjo popevko, mi dovolite, da vas obvestim, da je našo radijsko podružnico doletela posebna čast. Tovariš generalni direktor radia Center nam je danes izročil nagrado za najhomogenejši kolektiv. To je velika čast za naš številčno majhen, toda prizadeven, kolegialen in homogen kolektiv. Tudi mi vam obljubljam, dragi poslušalci, da se bomo še bolj potrudili zadovoljiti tudi vas. In to morda že s to popevko.«

Kadivec sedi, oder se zmrača, popevka pa veselo odmeva po dvorani.